

Muzikale KERKENROUPE een begrip

OLDENZIJL - De muzikale kerkenfietsroute van de Stichting Rottumer kerk en de Stichting Nicolaaskerk Oldenzijl, die zondag voor de derde keer werd georganiseerd, begint langzaam maar eindig een begrip te worden. Sommige mensen hielden de laatste zondag van augustus al weken vrij in hun agenda en oriënteerden zich vroegtijdig op het programma. Anderen kregen pas op de laatste dag een programmaprofolder in handen en besloten, ondanks het slechte weer, op pad te gaan. De drijfveer van het publiek is niet zo moeilijk te bedenken: mooie, gevarieerde muziek in telkens weer een andere, prachtige ambiance. Een en schitterend landschap, zelfs ondanks de zware buien nog mooi. Of misschien zelfs wel dankzij de zware buien, want de luchten die het onstuimige weer opleverde, waren magnifiek. Maar wat beweegt de muzikanten? Waarom kiezen zij ervoor om juist hier te komen spelen. Wat is hun motivatie om een hele zondag te komen optreden. En wat zijn hun ervaringen. Een aantal van hen vertelt daarover.

door Marja Spakman

■ Het merendeel van de muzikanten bijeen bij de kerk van Oldenzijl

Oldenzijl - Rick Bakker: „een cadeautje van God“.

Rik Bakker, de Dutch flute player, speelde in de kerk van Oldenzijl. Hij kwam op het spoor van de Nicolaaskerk via Facebook. Aan gezeten kerken bij hem hoog staan aangeschreven als locatie om te spelen vanuit zijn spirituele achtergrond, vond hij het een eer om mee te mogen doen aan de fietsroute. „Ik beschouw het als een cadeautje van God“, zei hij. Hij speelt in de kerk van Oldenzijl, een kerk van de kerk. „De beste tot nu toe.“ Zijn muziek raakte hier en daar deep. „Er waren mensen die ervan

moesten builen, zo werden ze getroffen. Anderen kwamen speciaal terug om nog een keer te luisteren. Een bijzondere ervaring“, aldus Bakker.

Zandeweer - Boon en Van Grieken: „in de ziel geraakt“

Anna Boon (dwarsfluit/bloedfluit/saxofoon) en Karin van Grieken (trekharmonica/saxofoon) vinden het fijn om samen te spelen en leuk om hun muziek aan publiek te laten horen. Een langdurig concert van de kerk. „De beste tot nu toe.“ Zijn muziek raakte hier en daar deep. „Er waren mensen die ervan

kort blok werd gespeeld, een minder inspannende manier zou zijn om op te treden. Inmiddels hebben ze hun mening daarover drastisch bijgesteld: hoe leuk ook, telkens een concert van twintig minuten en dat zes keer achter elkaar, was behoorlijk vermoeiend. „Ik ben kapot“, verzachte Boon. Maar bijzonder inspirerend was het wel. Een bezoeker uit Georgia liet via zijn tolkende vriendin weten dat hij door de muziek in zijn ziel was geraakt. „Dat was heel mooi om te horen“, zei Renate Klumper, als dat het niet allemaal zo super officieel en formeel is. Het laat meer spontaan toe en toch wordt er heel

was, voordat het applaus begon.“

Uithuizermeeden - Mja Mera: „eindelijk een naam“

Voor Mja Mara (Peter Rippen, accordeon/zang), Karin Heesen, veldvang, Renate Klumper, zang) was dit de derde keer dat ze meededen. Het naar buiten treden als groep op de fietsroute heeft er voor gezorgd dat de groep inmiddels een naam én een website heeft. „Wat zo leuk is aan deze vorm“, zei Renate Klumper, als dat het niet allemaal zo super officieel en formeel is. Het laat meer spontaan toe en toch wordt er heel

sandachtig gehaisterd.“ Heel leuk vond de groep dat er ook kinderen meewaren gekomen, die of gezellig mee zaten te wippen of met grote ogen zaten te kijken. „Het was een geweldige dag.“

Rottum - The Fourth Rule: „a lot of positive people“

Johan Brodijck (gitaar/zang) en Marianna Manca (zang) speelden voor de eerste keer samen. (Het gesprek was in het Engels. Manca spreekt namelijk geen Nederlands). Beiden hadden al wel eerder optredens voor publiek, maar nog niet in deze combinatie. Een

heuse primeur dus. Voor hen betekende deelname een stevige stoot achter de deur. „Nu moesten we wel oefenen“, aldus Brodijck. Ze vonden het best moeilijk om telkens in blokken te spelen. Brodijck: „Je moet je ledere keer weer opladen. En als je met goed inspeel spel bent, dan is het alweer voorbij.“ Anderzijds vonden ze het allebei een geweldige ervaring met al lot of positieve peeps.“

Oosternieland - Pol Wijnberg: „muziek om te delen“

Pol Wijnbergs gasten, samen spelend onder de noemen 'Subshad' waren deze keer Atme Kratzer (flauto/moogfluit) en zoon Lars Fraken (percussie). Prikken speelden voor het eerst mee, op de cajon, nog een primeur. Voor Wijnberg was de vriendschap met plekken in de omgeving een belangrijke drijfveer om te komen spelen tijdens de fietsroute. „Muziek, die iets te vertellen heeft, moeten we delen en dat doen we veel te weinig“, aldus Wijnberg. „Muziek is eigenlijk een verteltruid, iets wat je samen moet doen.“ Het viel haar op dat het telkens wisselende publiek heel aandachtig was en dat sommige mensen werkelijk geïnteresseerd waren door de muziek. Soms ontroef waren, soms breeduit glimachten. „Het plezier dat mensen beleven aan jouw muziek, werkt als een katapult. Die kom je bij je terug en gaat weer weg waardoor het plezier steeds groter wordt.“ Geweldig vond ze het verband dat mensen met het publiek deden een jongste van een jaar of 10 was tegengekomen dat de bezoeker op het hart had gedrukt: „Daar (naar Wijnberg, M.S.) moet je écht naar toegaan hier mevrouw.“

Stitswerd - Speelduo Ephraim: „laatkamer kwam walsend binnen“

Helga (violen) en Rudy (accordeon) Ephraim hadden hun eerste optreden tijdens de eerste kerkenfietsroute. Wat hen toen opviel en nu ook weer was het uitermate aandachtig publiek. „Als je mensen speelt“, zei Rudy Ephraim, „worden mensen helemaal bij. Er kwam iemand te late binnen, die niet wist hoe hij moest gaan om een plekje te vinden.“ Het bijzondere aan de constructie van telkens een blokke spelen vond hij dat mensen al ledemaal bij hun namen kwamen. „Ze hebben al iets leuks achter de rug, hebben al samen al iets meegemaakt. Dat is ontzettend leuk spelen.“

In Uithuizen speelde verder: nog Trief en in Kantens werd het orgel gespeeld door Wim Dalmajster en Jara Vrieling.

Na afloop kwamen de muzikanten en vrijwilligers een hapje eten in het dorpshuis van Oldenzijl. Welke avond was hun inspanningen hebben zeker zo'n 500 mensen een mooie dag bezorgd. En een leskie: Een van de muziek. „Op deze manier speel je niet alleen op je eigen cilinder, maar leer je ook de andere musici kennen. We komen veldig jaar graag weer terug.“